La orizont

Jocurile Olimpice din Mexic

„Atletica grea" pe primul plan în activitatea clubului Oțelul Galați

Ce ramuri sportive pot prezenta o atracție mai mare pentru elevii școlii profesionale, pentru muncitorii — tot mai numeroși — care lucrează pe șantierul Combinatului siderurgic Galați? Iată întrebarea care și-au pus-o, deseori, activiștii clubului sportiv Oțelul. Și nu le-a fost greu să constate, pe baza unor concursuri organizate în mod special, că ponderea cea mai mare în activitatea de performanță o deține „atletica grea": box, haltere, lupte libere și greco-romane. De altfel, ținînd seama de faptul că aceste ramuri sportive figurează și pe programul J.O. din Mexic, Biroul Consiliului regional al UCFS a recomandat ca „atleticii grele" să i se acorde toată atenția.

SELECȚIA, PE PRIM PLAN...

Nu este, desigur, un lucru nou. Toată lumea e de acord că o selecție judicioasă conduce, în final, la performanțe de valoare. De acest lucru sînt convinși și antrenorii Petre Mihai, Grigore Jelesneac și Gheorghe Roșca.

Rezultatele obținute în ultimul an de boxerii clubului Oțelul atestă că aci selecția este făcută judicios. O bună parte dintre obiectivele propuse pentru anul acesta au fost realizate tocmai datorită faptului că tinerii care au trecut prin... sita normelor de control, au demonstrat remarcabile calități fizice. Campionul de juniori la categoria cocoș, Vasile Potolea, de pildă, este în același timp și un bun sprinter (aleargă suta de metri în 11,2—11,3 sec), are viteză de reacție și o apreciabilă forță.

Printre succesele realizate anul acesta de boxeri, trebuie amintite și performanțele tinerilor Gheorghe Tănase, Vasile Lehădus, Sandu Ștefan (care au ocupat locul doi în finalele campionatelor de juniori), Ion Glăvan — locul trei. Acești tineri au arătat, încă de la primele meciuri, că vor urca repede treptele măiestriei sportive. Dintre toți cei amintiți, se pare că Gh. Tănase și V. Potolea au cele mai frumoase perspective. Ei s-au și afirmat în întîlniri internaționale. Modul cum decurg pregătirile, strădaniile pe care le depun antrenorii și elevii lor, ne dau speranța că Tănase și Potolea vor putea aspira la selecționarea în loturile pentru J.O. din Mexic.

Acordînd toată atenția pregătirii celor doi sportivi, antrenorii de la „Oțelul" neglijează însă unele aspecte ale procesului de instruire a celorlalți sportivi. Galele amicale — în care să se poată verifica nivelul cunoștințelor acumulate de boxeri — sînt destul de rare; nu se urmărește cu perseverență mărirea efectivului secției prin selecționarea și a altor tineri talentați. În același timp, în sala de antrenament mai pot fi văzuți pugiliști (ce-i drept, valoroși, acum cîțiva ani), care în prezent nu mai au nici o perspectivă (Paul Pavel, Gheorghe Eremia, Teodor Felea și alții). Nu ar fi oare mai firesc ca acești boxeri cu experiență să-i ajute pe antrenori în pregătirea tinerilor?

JUNIORII — VIITORI PERFORMERI

La începutul acestui an, secțiile de haltere de pe lîngă asociațiile sportive Tractorul, Știința și I.C.O.R. s-au comasat, rezultînd o nouă secție, mult mai puternică, pe lîngă clubul Oțelul. Evenimentul n-a trecut neobservat. Noua secție de haltere a clubului a și fost nominalizată la nivel republican. S-a organizat imediat un concurs de selecție, în cadrul căruia sportivii secțiilor care au fuzionat au luptat cu îndîrjire pentru a realiza rezultate cît mai bune și, deci, a rămîne în noua secție de haltere a clubului. Din cei aproape 150 de halterofili au fost opriți 55. Antrenorii P. Gospodinov, Gh. Gospodinov și S. Mihailopol au trecut apoi la întocmirea documentelor de planificare. În prezent, fiecare sportiv are o fișă personală din care reiese felul cum se pregătește și evoluția lui de la o zi la alta. Cerințele antrenamentului modern (sporirea volumului și intensității) constituie un principiu de la care antrenorii nu se abat sub nici un motiv.

● Certitudinea performanțelor viitoare: o bună selecție ● Sporirea volumului și intensității în antrenamentele halterofililor ● Teren fertil la lupte

Firește că, în asemenea condiții, performanțele nu s-au lăsat prea mult așteptate. Ele aparțin îndeosebi juniorilor, cărora antrenorii le acordă cea mai mare atenție. La etapa finală a campionatului republican de juniori, Pavel Aur și Seica Simionov au ocupat locul I, Alexandru Dumitrescu și Nicolae Travnic locul II, iar Dar Krauser locul IV. Cu prilejul acestor campionate, halterofilii juniori și seniori au stabilit și doborît patru recorduri republicane (prin P. Aur și S. Simionov) și 37 regionale, fapt care vorbește de la sine despre seriozitatea cu care muncesc antrenorii și sportivii de aci.

TEREN FERTIL LA LUPTE

Printre componenții echipelor care reprezintă țara noastră în confruntările internaționale pot fi văzuți — deseori — și luptători gălățeni. Să nu uităm că deținătorul locului III la campionatele mondiale și actualul campion european la categoria „grea", Nicolae Martinescu, este un... „produs" al luptelor din regiunea Galați. Martinescu a predat ștafeta unor reprezentanți de nădejde: Petre Poalelungi și Costică Teodoru, ambii făcînd parte din loturile reprezentative.

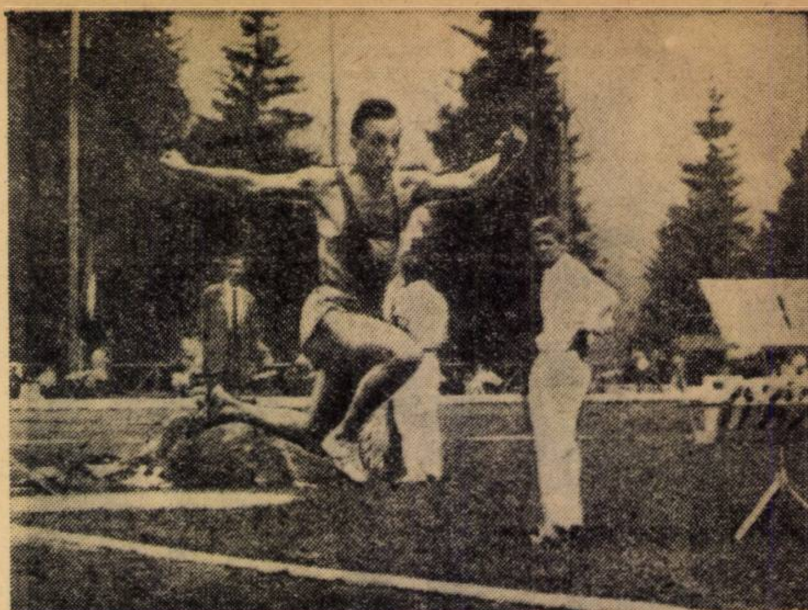
Antrenorii Ștefan Babin și Ion Donose lucrează pe un teren deosebit de fertil. Pepiniera luptelor gălățene o constituie — ca și în box sau haltere — școala profesională și Combinatul siderurgic. Mulți dintre tinerii luptători au obținut rezultate remarcabile chiar de la început. Antrenorii au reușit prin selecție și apoi prin procesul de instruire, să pregătească cîțiva tineri cu reale perspective, care — de altfel — au și fost incluși în lotul republican de perspectivă, avînd toate șansele să-și îndeplinească normele în vederea J.O. din Mexic. Este vorba de luptătorii Ștefan Palade, Gheorghe Ciuntu, Costică Teodoru și Ion Enache.

Consemnăm, de asemenea, cu satisfacție că juniorul Nicolae Burgaza a cîștigat titlul de campion republican la categoria grea (la „libere"), iar Tudorel Damian și Marin Butuman s-au numărat printre protagoniștii întrecerilor la „greco-romane".

Succesele luptătorilor de la clubul Oțelul puteau fi însă și mai evidente, dacă în procesul de instruire n-ar fi existat și unele defecțiuni. Din păcate, se constată că antrenamentele luptătorilor în sală coincid deseori (ca ore de desfășurare) cu cele ale unor echipe divizionare (baschet, volei, handbal), fapt care, fără îndoială impietează asupra pregătirii luptătorilor, cît și a celorlalți sportivi. Pe de altă parte, se observă o slabă preocupare din partea antrenorilor față de păstrarea și buna întreținere a materialelor secției. Saltelele s-au rupt (datorită mutării lor dintr-un loc în altul), iar prelata s-a deteriorat, din cauza „miuțelor" de fotbal care se fac în... sală, sub privirile îngăduitoare ale antrenoriior. Absențele sau întîrzierile antrenorilor au făcut ca procesul de instruire să fie privit cu multă superficialitate și de către sportivi.

Iată cîteva... minusuri în activitatea secției de lupte a clubului Oțelul, asupra cărora forurile competente gălățene și în primul rînd consiliul clubului vor trebui să reflecteze mai serios.

R. CĂLĂRĂȘANU

ȘERBAN CIOCHINĂ a realizat la Sarajevo o frumoasă victorie asupra campionului european, Stoikovski

Balcaniada a fost cîștigată, dar...

Cea de a XXV-a ediție a Jocurilor Balcanice de atletism a luat sfîrșit cu victoria echipei masculine a României, care a determinat și succesul sportivilor noștri în clasamentul general.

Pe marginea recentelor întreceri de la Sarajevo, considerăm necesară o scurtă analiză a comportării atleților noștri. Vom începe cu unele observații privind echipa feminină, cîștigătoare a 8 din cele 9 ediții precedente (în 1965, la Atena obținînd victoria cu un apreciabil avans de 19 puncte), dar acum învinsă cu două puncte de Bulgaria. Mai întîi se cuvine a fi evidențiată buna comportare a Elenei Vintilă, învingătoare la pentatlon și participantă la săritura în înălțime și lungime. Viorica Viscopoleanu (lungime, 80 mg și 4x100 m) și Ileana Silai (400 m și 800 m) au fost, de asemenea, foarte utile în lupta pentru puncte. Aruncarea suliței a fost însă singura probă în care atletele noastre (Mihaela Peneș și Marilena Ciurea) au obținut maximum posibil: 11 puncte. Rezultatele n-au fost însă cele așteptate...

La Sarajevo, lipsa din echipă a Iolandei Balaș și a Ioanei Petrescu nu a putut fi suplinită de înlocuitoarele lor. Alergătoarele noastre nu au reușit să se claseze mai bine de locul IV la nici una din probele de viteză. Rezultatele Aurei Petrescu și Ecaterinei Nourescu la 100 m (12,5) sînt departe de cele mai bune rezultate ale lor din acest sezon (12,0). Iar la 200 m, prima dintre sprintere, Nourescu, a obținut același rezultat (25,8) ca și Elena Vintilă în... ultima probă a pentatlonului!

Nu este astfel de mirare că la ștafeta 4x100 m (probă cu punctaj dublu) echipa noastră s-a clasat doar pe locul trei.

De altfel și ștafeta 4x100 m a băieților a ocupat tot locul III, iar cea de 4 x 400 m — locul IV. Dacă facem un scurt bilanț al acestor trei probe de ștafetă, observăm că Bulgaria a obținut 34 de puncte din 36 posibile, Iugoslavia 32 p, iar România numai 22 p. Acest masiv număr de puncte oferit adversarilor își găsește poate o explicație și în faptul că formulele de ștafetă sînt modificate de la un concurs la altul. Deci, pe lîngă ieșirea din formă — temporară — a unuia sau altuia dintre componenți se adaugă și lipsa de sudură a schimburilor, unde se pierd zecimi de secundă prețioase. De asemenea, considerăm nerațională folosirea lui Zamfirescu pe schimbul doi în loc de patru, unde — eventual — ar fi putut aduce victoria. Practica mondială arată că cei mai rapizi sprinteri sînt folosiți pe ultimul schimb al ștafetei (Hayes la J.O., Bambuck și Manyak la C.E.).

Și pentru că am trecut la probele masculine, să arătăm care au fost evidențiații acestora. Considerăm ca omul nr. 1 al echipei pe dublul campion balcanic Zoltan Vamoș. La 3 000 m obstacole, proba sa de bază, el și-a cheltuit energia numai atît cît i-a fost necesar ca să cîștige cursa, „păstrîndu-se" pentru 5 000 m, probă care i-a adus cel de al doilea titlu și i-a permis îmbunătățirea recordului personal cu aproape 4 secunde.

Șerban Ciochină și Alexandru Sp ridon au produs două frumoase su prize, nu atît ca rezultat, cît ca loc. Ciochină l-a întrecut pe bulgarul Stoikovski, campionul european, iar Spiridon i-a depășit la săritura în înălțime pe Iordanov și Vivod, creditați cu performanțe de 2,12 m și respectiv 2,10 m în acest an.

Aruncătorii ne-au adus două locuri I și, cu excepția aruncării greutății, destul de multe puncte. Dar aceasta nu înseamnă să ne mulțumim cu atît: aruncătorii balcanici sînt totuși destul de slabi pe plan european. Sprinterii au nemulțumit, deși Zamfirescu a cîștigat proba de 200 m. Vosminschi nu s-a clasat în finală nici la 100 m și nici la 200 m, în plus ratînd și victoria la 4x100 m.

Probele de semifond și fond, care în anii trecuți ne-au adus mari satisfacții, de data aceasta, în afara celei de 5 000 m, ne-au dezamăgit profund. La ediția de anul trecut, la 800 m, 1 500 m și 10 000 m atleții noștri au acumulat 32 de puncte. Acum la aceste trei probe s-au „strîns" abia 10 puncte! La 800 m, Horia Stef a adoptat o tactică greșită care l-a costat. În acest an el obținuse de mai multe ori performanțe superioare celei cu care s-a cîștigat Balcaniada. Scheible l 1 500 m și Mustață la 10 000 m a și ei la activ rezultate mai bu decît cele cu care atleții iugos au cîștigat probele respective. Barabaș, care la campionatele pene și-a motivat abandonul prin febră musculară, a alergat acum aproape două minute și jumătate mai slab decît recordul republic pe care l-a stabilit în luna iulie, ac zind o criză la ficat. CÎND VA FAC BARABAȘ O CURSĂ CARE SĂ NU NECESITE SCUZE?

Balcaniada — greu, foarte greu — a fost cîștigată; dar a ieși învingător într-o confruntare destul de restrînsă, în care de fapt doar echipele Bulgariei și Iugoslaviei contează ca adversare, nu înseamnă totuși o performanță deosebită.

A ne mulțumi doar cu victoria la J.B. este prea puțin, față de ceea ce se așteaptă de la atleții noștri, că rezultatele — chiar ale cîștigătorilo — de la Sarajevo au o însemnătate minoră în comparație cu o confruntare de talia „europenelor" sau a Jocurilor Olimpice. Așa că...

ADRIAN IONESCU

Medalia de argint de la Praga — o primă etapă spre cea de aur de la J. O.!

(Urmare din pag. 1)

nu) sau de accidentarea altora (*Nicolau, Stoian, Ganciu*). Schimbarea într-un meci sau altul a voleibaliștilor formației de bază (operație rar efectuată atît în echipa Cehoslovaciei cît și în cele ale U.R.S.S., R. D. Germane și Japoniei) a produs aproape cu regularitate revirimentul dorit în jocul reprezentativei României; la celelalte, în schimb, înlocuirile accentuau întotdeauna deficiențele și impuneau introducerea din nou în formație a titularilor, menținuți îndeobște în teren pînă la epuizare, iar rezervele uitate adesea afară, într-o interminabilă încălzire. Echipa U.R.S.S., de exemplu, n-a folosit în tot turneul final doi dintre jucătorii săi, și anume, pe *Kovalenko* și pe *Sanakojev*.

● Apoi, o capacitate tactică deosebită, hotărîtoare în foarte largă măsură pentru cucerirea medaliei de argint. A fost evident aportul inteligentei orientări tactice a echipei noastre la obținerea victoriilor sale, orientare bazată pe un blocaj atent și agresiv (decisiv în mare parte, dar în special împotriva garniturilor R.D Germane, U.R.S.S. și Japoniei), ca și pe ritmul imprimat jocului cu modificările cuvenite de la meci la meci: moderat, de pildă, cu japonezii, cărora le convine jocul năvalnic ce-i caracterizează, în schimb iute cu voleibaliștii bulgari, în genere lenți.

● În fine, echipa noastră, așa cum apreciam în timpul verificării ei acasă, a beneficiat de jucători bine pregătiți din punct de vedere fizic, mai cu seamă sub aspectul rezistenței de concurs, care se știa că va fi și a și fost, atît de necesară la Praga. Este una dintre cele mai de seamă explicații ale „crescendo"-ului marcat în comportarea sa de reprezentativa României, din ce în ce mai vizibil de la meciul cu echipa U.R.S.S. încolo. Și nu exagerăm cu nimic spunînd că jucătorii noștri, în afară bineînțeles de cei accidentați, au fost singurii, dintre voleibaliștii tuturor echipelor, care au terminat extenuanta competiție de la Praga într-o condiție fizică remarcabilă.

Iată — în linii mari — elementele constitutive ale performanței noastre. O performanță prețioasă, care face cinste voleiului românesc, dar care, prin aceasta, nu ne îngăduie să uităm și să scuzăm ceea ce n-a fost în ordine, de pildă faptul că echipa noastră n-a atins decît extrem de rar în Cehoslovacia nivelul maxim al valorii sale ofensive, obținînd aproape toate victoriile cu prea mare dificultate, cu prea mari emoții. Și n-a atins nivelul pretins, din pricina unor defecte de ordin psihologic nu o dată criticate în trecut (dar pe care comportarea reprezentativei în întîlnirile de verificare ne obliga să le considerăm lichidate) și mai ales prin efectul tehnic negativ, al unei concepții învechite privind jocul defensiv, împărtășită de numeroși voleibaliști fruntași. (Din fericire nu și de antrenori). Este vorba de lacune tehnice observate și notate de noi încă din timpul pregătirii, lipsuri care se manifestă la mai toate echipele noastre, de club și reprezentative, scăderi de care ne vom ocupa cu altă ocazie și la a căror eliminare antrenorii și jucătorii noștri de frunte sînt angajați puternic de recent cucerita medalie de argint.

„Mondialele" din Cehoslovacia să fie o primă etapă în drumul spre îndepărtarea „minusurilor" rămase și, în felul acesta, spre medalia de aur de la J. O. din 1968! Repetăm, la Olimpiada din Mexic reprezentativa României va trebui neapărat să realizeze ceea ce pentru voleiul nostru e absolut firesc de năzuit și de îndeplinit, adică, nemaimulțumindu-se doar cu... „unul din locurile fruntașe", oricare, să atace în fine, cu totalitatea șanselor de reușită, „aurul". Medalia de aur, niciodată cîștigată peste hotare de voleibaliștii noștri, însă de care ne mai despart actualmente doar cîțiva pași. Pînă la J.O. din 1968, și chiar pînă la „europenele" de la Istanbul din anul care vine, acești pași pot fi și *trebuie* făcuți! Cum, prin ce măsuri anume socotim că e posibil, o vom arăta într-un alt articol, cînd vom vorbi despre ceea ce n-a fost pozitiv în comportarea echipei noastre la „mondialele" din Cehoslovacia.